

סִיפּוֹרָה שֶׁל מֶרְמִיחָהוּ הַדִּיג

כתבہ بیاٹریکس فوٹر

תרגום וערוך לאינטרנט יוחנן דביר

הספר ראה אור לראשונה בשנת 1904

היה היה פעם מר צפראדע
ושמו ירמיהו הדיג.
הוא חי לו בבית קטן ולח,
בין שושני מים בקצתה הבריכה.

אמנם רצפת הבית הייתה תמיד
מושחת מים,
אבל מר ירמיהו אהב להרטיב את רגליו
ולעוולם לא הצענו!

ובמיוחד הוא אהב לראות
את טיפות הגוף הגדולות
הנופלות על פני הבריכה.

"אני חשב שהיום אאוסף תולעים לפיתון,
ואצא לדוג דגי חפף קטנים לארוחת הערב.
אם א תפואס יותר מחמישה דגים,
اذמין את יידי, את מר פטולומי הצב
ואת מר יצחק ניוטון.
רק שמר פטולומי אוכל רק ירקות."

מר ירמיהו לבש מעיל גשם
ונעל זוג ערדליים. לקח את החכה שלו
osal עם ארוחת צהריים.
כר מצoid יצא בקפיצות גדולות
למקום בו עמדה הסירה שלו.

הסירה הייתה עגולה וירוקה
ודומה לכל יתר עלי שושנת המים.
היא הייתה קשורה בגבעול ארוך
לשורי צמח המים באמצע הבריכה.

מר ירמיהו לְקַח קָנָה סֹוף אֲרוֹן
וְדַחַף אֶת הַסִּירָה לִמְרַכֵּץ הַבְּרִיכָה.
"אַנְּיִ מְכִיר מָקוֹם מִצְוָה לְדִיגָּ" אָמַר.

הוא תקע את קנה הסוף לבוז
שבתחתית הבריכה וקשר אליו
את הסירה. החכה שלו הייתה
עשוייה מגבעול דשא קישח,
אליו הוא קשר חוט ארוך
משערה של סוס.
בקצה החוט הוא שם תולעת לפיתוין.

גשם התחיל לרדת וזלף על גבו.
אך מר ירמיהו לא זז ובמשך שעה
הבית על המצוות שעלה פניו המים.
"זה מעייף מאד" אמר בסוף
"עכשו אוכל את הארוחה שלי".

הוא דחף את הסירה אל בין קני הטעוף
והוציא את הארווחה מהסל.
"אוכל כריך של פרפרים, ואמתין עד
שהגשם יפסיק." אמר מר ירמיהו.

חיפושית מים גדולה זחלה
תחת עלה שושנת המים
ודגדגה אותו בקצה הרגל.
מר ירמיהו קיפל את רגליו
וממשיר לאכול.

פתאום שמע רשרוש בין קני הסוף.
"אני מקווה שגם לא חולדת. אולי מוטב
שאוז מכאן." אמר מר ירמיהו.

הוא הוציא את הסירה מבין קני הסוף
ושוב השלים את הפיתון למים.
ואז הרגיש מיד שםשו מושך בחכה.
"חפף! חפף! תפости אותו באפ!"
קרא מר ירמיהו ומשך בחכה.

אייזו הפתעה איזומה!
במקום חוף קטן ושמן
הופיע בקצתה החוט דג אמרנו קוצני!

האמנון קפץ והשתולל סביב לטייה
ובסוף השחרר וחזר לבריכה.

דגיגים קטנים הוציאו את ראשיהם
מהמים וצחקו על מר ירמייהו.

ובזמן שמר ירמיהו ישב מבoise בסירתו
קרה דבר יותר גרוע.
הוא הרגיש שהמעיל שלו נעלם!

פתחו דג שמר ענק קופץ מהמים,
תפס את מר ירמיהו ברגלו
ומשר אותו לעומק.

אבל רגלו של מר ירמיהו
לא טעמה לו,-CNראה,
כי עזב אותה מיד וرك בלו
את הערדליים שלו.

מר ירמיהו שחה במרץ,
יצא על פני המים, ובכל כוחו
שחה לחוף.

הוא עלה על דופן הבריכה
וזחל בכבדות אל ביתו.

"היה לי מזל שזה לא היה זאב
המים"

אמר מר ירמיהו המתנשף בכבdot.
"אבדתי את החכמה ואת הסל,
אבל לא חבל לי עליהם.
בכל אופן יותר כבר לא יצא לדוג."

הוא חזר הביתה, ושם יונד
על אצבעות הרגל.
ובערב באו הידידים לאורחים.
אמנם לא יכול היה להגיש להם דגים,
אבל במצוותו היה עוד דבר מה.

מר יצחק ניוטון לבש את מעילו האפור
וחזיה מוזהבת.

**ומר פטולומי הצב הביא גם
סולט יركות בסל רשת.**

במקום דגי חפף הם אכלו
צלוי של חרגול ברוטב שפירות.
זה טעם להם מאד.
אבל אני חושבת
שהיה זהה טעם איום ונורא.

סֹר